17 Σεπτεμβρίου 2013

Χρειάζεται Αγώνας (Γέρων Εφραίμ Κατουνακιώτης)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης / Ορθόδοξη πίστη

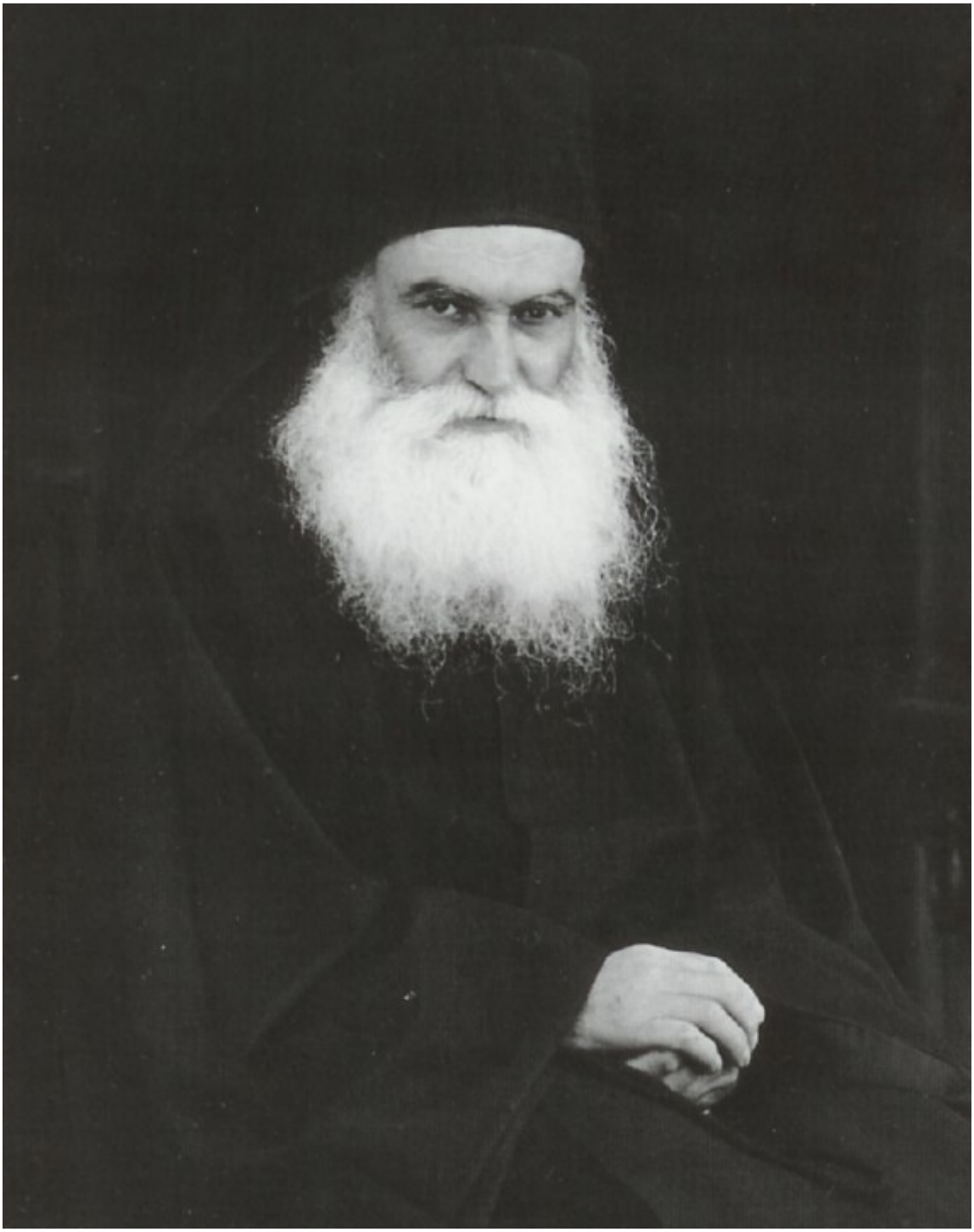

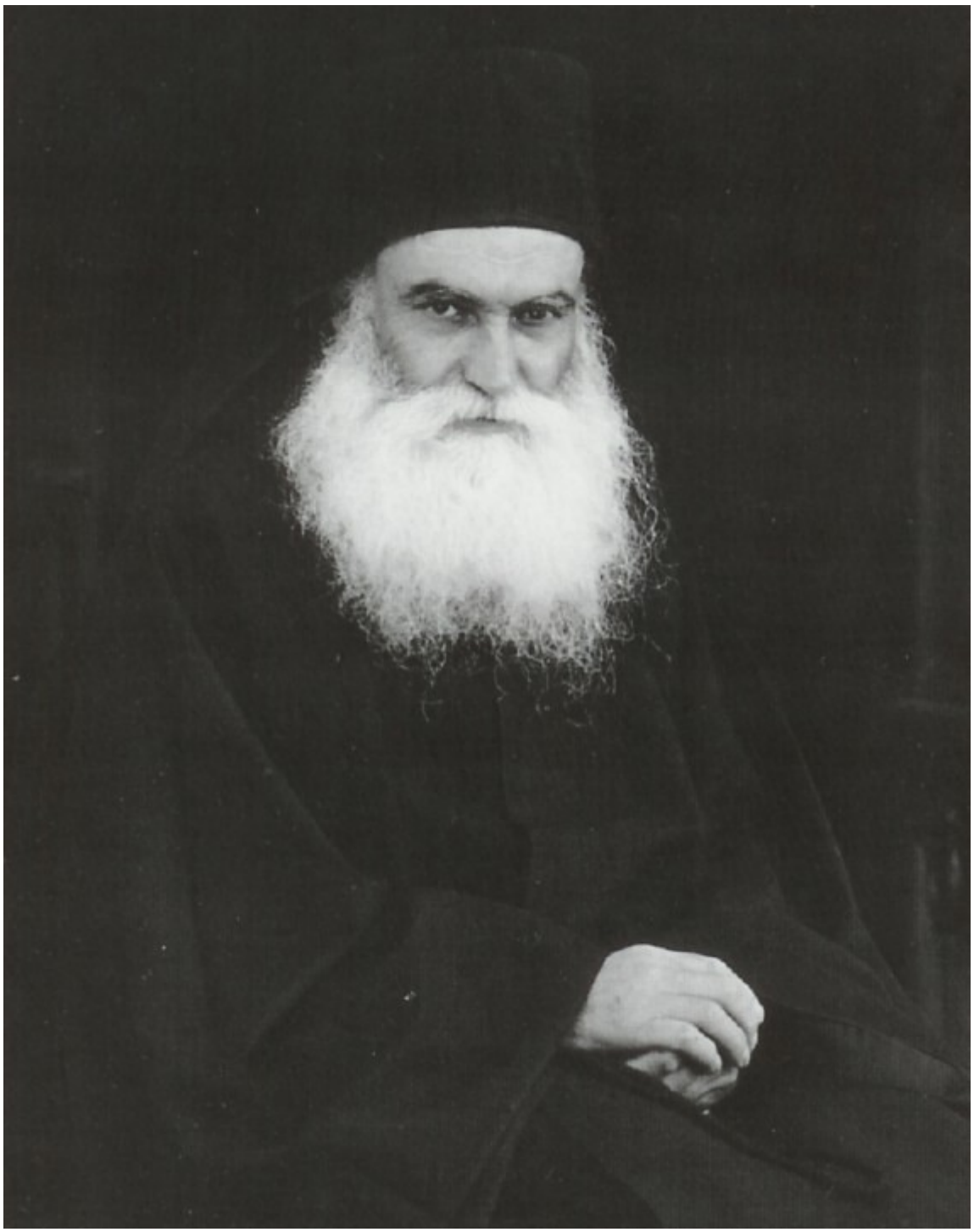

Ο άνθρωπος, εφόσον ζεί, πρέπει πάντοτε να αγωνίζεται. Και ο πρώτος αγώνας είναι να νικήσει τον εαυτό του. Ο πρώτος και ο κυριότερος εχθρός του ανθρώπου δεν είναι ο διάβολος, όχι. Είναι ο ίδιος ο άνθρωπος εις τον εαυτό του επίβουλος. Και τούτο διότι δεν ακούει τον άλλον, ακούει τι του λέει ο λογισμός του. Ενώ έχουμε τόσους Αγίους Πατέρες να τους μιμηθούμε διαβάζοντας τα συγγράμματα τους, εντούτοις όμως το εγώ μας μας κυριεύει πολλές φορές. Όταν ο άνθρωπος νικήσει τον εαυτό του, είναι ο μεγαλύτερος μεγαλομάρτυρας και τροπαιοφόρος και νικηφόρος ενώπιον του Θεού!

Γι’ αυτό πολλές φορές, να σας πώ, πατέρες, εφοβήθηκα την κρίση του Θεού. Είναι σύμφωνος ο Θεός με μένανε ή μήπως αλλάζει ο Θεός; «Εμνήσθην των κριμάτων Σου και εφοβήθην, εμνήσθην των κριμάτων Σου και παρεκλήθην» (Ψαλμ. 118, 12,52). Έτσι είναι.
Ο Σταυρός δεν λείπει. Γιατί; Γιατί εφόσον κι ο αρχηγός μας ανέβηκε στον Σταυρό, κι εμείς θ’ ανεβούμε, να πούμε. Αλλά απ’ τη μια πλευρά είναι γλυκύς και ελαφρός, απ’ την άλλη μεριά είναι πικρός και βαρύς. Κατά την προαίρεση μας. Αν πάρεις με αγάπη τον Σταυρό του Χριστού, είναι πολύ ελαφρός, είναι σφουγγάρι, φελλός. Αν τον πάρεις, δηλαδή, απ’ την άλλη πλευρά, τότε είναι βαρύς και ασήκωτος.
Γι’ αυτό, και μένα η πείρα αυτό με δίδαξε. Το θέλημα του Θεού να γίνει. Ήταν απ’ το Θεό έτσι. Και ειρηνεύεις, να πούμε. Αν πεις, μα γιατί ετούτο, εκείνο, δεν ειρηνεύεις, δεν ειρηνεύεις. Δεν ήταν το θέλημα του Θεού να φύγω την Κυριακή, ήταν τη Δευτέρα• δεν ήθελε ο Θεός την Τρίτη, ήθελε να φύγω την Τετάρτη• ε, ο Θεός έτσι τα ‘φερε. Αν τα πάρεις απ’ την άλλη πλευρά με την κρίση την δική σου, θα σφάλλεις και μισθόν δεν έχεις. Μισθόν δεν έχεις!
Μέσα σου βράζει η χαρά, να μή φαίνεται• μέσα σου να βράζει η λύπη, η κόλαση, αλλά να μην το εξωτερικεύεις. Αυτός είναι ο καλόγηρος.
Ειδάλλως, εσύ εκεί κι εγώ εδώ, και να προσευχώμεθα• να μην ακούει ο ένας τον άλλονε.
Μπορείς να κατανύσσεσαι εσύ κι εγώ εδώ, κι ο ένας να μην παίρνει μυρωδιά τον άλλονε.
Αυτό είναι κατά Θεόν. Άμα το εξωτερικεύεις, είτε υπερηφάνεια θα σε πιάσει, ή... θά το χάσεις.
Γι’ αυτό λέω ότι, όπου κι αν ευρεθεί ο άνθρωπος, να μην απελπίζεται. Να μην τα χάνει, να μην τα σαστίζει. Για τον άλφα και τον βήτα λόγο, ο Θεός γνωρίζει, σε δοκιμάζει. Σε δοκιμάζει: Μπορείς να κρατήσεις αυτήν τη θλίψη; Μπορώ. Θα σου δώσω χάρισμα. Δεν μπορείς; Κι αυτό που σου ‘δωσα, θα το αφαιρέσω. Εγώ δεν θέλω δειλούς ανθρώπους. Όχι όπως έστειλε ο Μωυσής τους κατασκόπους, λέει: «Εωράκαμεν υιούς γιγάντων και ήμεν ενώπιον αυτών ωσεί ακρίδες» (Αριθμ. 13, 34). Έτσι; Ναί, αλλά ποιος το λέει αυτό; Ποιος το λέει; «Δειλός αποσταλείς εις υπακοήν, λέγει• λέων κατά την οδόν και φονείς κατά τας πλατείας» (Παροιμ. 26,

13). Δειλός άνθρωπος δεν αξίζει τίποτε. Ενώ ο τολμηρός πάντα βγαίνει νικητής. Βλέπεις;
Η δικαιολογία δεν είναι γραμμένη στη Γραφή. Οι άγιοι όχι μόνο δεν δικαιολογούνται, αλλά υποφέρουν εκουσίως για τους άλλους.
Πηγή: http://orthodoxmathiteia.blogspot.gr/2013/08/blog-post_19.html#more